

2. tytułem żądania ewentualnego — że odmawiając dokonania ponownej wykładni zasady ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem w świetle znaczących zmian na płaszczyźnie prawnej — naruszył ogólne zasady ochrony prawa do obrony i pewności prawa (sekcja C) oraz
3. tytułem dalszego żądania ewentualnego — naruszył art. 5 WE (zasadę powierzenia kompetencji) i zasadę krajowej autonomii proceduralnej (sekcja D).

(¹) Wyrok z dnia 18 maja 1982 r., (Rec. str. 1575).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'Etat (Francja) w dniu 11 grudnia 2007 r. — Commune de Sausheim przeciwko Pierre'owi Azelvandre

(Sprawa C-552/07)

(2008/C 37/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'Etat (Francja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commune de Sausheim (gmina Sausheim)

Strona pozwana: Pierre Azelvandre.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pod pojęciem „miejsca uwolnienia” organizmów genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z art. 19 dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych (¹) nie może być uznane za poufne, należy rozumieć działkę ewidencyjną czy też większy obszar geograficzny odpowiadający gminie, na terenie której następuje uwolnienie lub jeszcze większemu obszarowi (kanton, departament)?
- 2) Czy w przypadku gdyby pod pojęciem miejsca należało rozumieć działkę ewidencyjną, zastrzeżenie dotyczące ochrony porządku publicznego lub innych tajemnic chronionych ustawą może sprzeciwiać się udostępnieniu oznaczeń ewidencyjnych miejsca uwolnienia na podstawie art. 95 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, która przekształcała się we Wspólnotę Europejską lub dyrektywę 2003/4/WE (²) z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie

publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska lub na podstawie ogólnej zasady prawa wspólnotowego?

(¹) Dz.U. L 117, str. 15.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41, str. 26).

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-556/07)

(2008/C 37/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Nolin, M. van Heezik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przeprowadzając wystarczających kontroli, inspekcji i nadzoru nad połowami, w szczególności w związku z zakazem stosowania pławnic skrzelowych przy połowie określonych gatunków oraz nie zapewniając podjęcia stosowanych działań w odniesieniu do osób odpowiedzialnych za naruszenia przepisów wspólnotowych w zakresie zakazu stosowania pławnic oskrzelowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2847/1993 (¹) oraz art. 23 ust. 1 i 2, art. 24 i 25 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2371/2002 (²);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej stosowanie w błędny sposób przepisów wspólnotowych w zakresie rybołówstwa. Błędne stosowanie przepisów polegać miało z jednej strony na fakcie, że władze francuskie nie traktowały sieci typu „thonaillle” jako pławnic skrzelowych, podczas gdy ze względu na ich charakterystykę techniczną sieci typu thonaillle stanowią rodzaj pławnicy skrzelowej, zakazanej mocą przepisów wspólnotowych. Fakt, że thonaillle może być stabilizowana za pomocą dryfkotwy jest w tym zakresie bez znaczenia dla sprawy, gdyż nie oznacza to, że nie może ona zdryfować z prądami morskimi lub wiatrem lecz jedynie, że jest utrzymywana na powierzchni przez pływaki i balast w celu zwiększenia jej wydajności i uniknięcia sytuacji, w której układa się poziomo tuż pod powierzchnią wody.

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego, z drugiej strony, polegać miało na braku systemu skutecznej kontroli, który zapewniałby przestrzeganie zakazu stosowania pławnic skrzelowych do połowu niektórych gatunków ryb oraz braku kontynuacji w ściganiu wykrytych naruszeń. Przeprowadzane kontrole dotyczyły jedynie przestrzegania przepisów krajowych, łagodniejszych w tym zakresie od przepisów wspólnotowych, a kary stosowane w razie ich naruszeń były łagodniejsze i mniej odstraszające.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z, str. 59).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-559/07)

(2008/C 37/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia oraz M. van Beek.)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy dotyczące różnego w stosunku do mężczyzn i kobiet wieku emerytalnego i różnych w stosunku do mężczyzn i kobiet wymogów w zakresie minimalnego stażu pracy w greckim kodeksie emerytur cywilnych i wojskowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Po zbadaniu obowiązujących przepisów greckiego kodeksu emerytur cywilnych i wojskowych, Komisja stwierdziła, że stanowią one, iż kobiety mają prawo do emerytury w innym wieku niż mężczyźni i na innych zasadach dotyczących wymaganego minimalnego stażu pracy.
2. W świetle orzecznictwa Trybunału Komisja uznaje, że rzeczony emerytury, które wypłacane są przez pracodawcę byłemu pracownikowi jako skutek łączącego ich stosunku pracy, stanowią wynagrodzenie w rozumieniu art. 141 WE. Ponadto, z uwagi na szczególny charakter omawianych systemów emerytalnych, które uzależniają emeryturę od czasu trwania wykonywanej pracy oraz wynagrodzenia pracownika przed jego przejściem na emeryturę osoby, którym przysługuje emerytura stanowią, zdaniem Komisji, „szczególną kategorię pracowników”, podczas gdy metoda finansowania i zarządzanie systemem emerytalnym nie stanowi decydującego czynnika dla zastosowania art. 141 WE.
3. Komisja uważa ponadto, że nie są spełnione przesłanki zastosowania art. 141 ust. 4 WE, który dotyczy ustanowienia specyficznych korzyści, w celu umożliwienia dalszego wykonywania działalności zawodowej osobom płci niedostatecznie reprezentowanej.
W niniejszym przypadku omawiane przepisy nie sprzyjają rozwiązaniu problemów, jakie mogą napotkać kobiety w ich karierze zawodowej, lecz powodują wycofywanie się kobiet z rynku pracy.
4. Co więcej, przedstawione uzasadnienie, odwołujące się do wystąpienia zagrożenia wadliwego działania administracji państwowej oraz konieczności ustanowienia przepisów przejściowych, nie jest zdaniem Komisji przekonujące, gdyż po pierwsze, skutki gospodarcze, które mogą z tego wynikać dla państwa członkowskiego nie uzasadniają, jako takie, ograniczenia w czasie stosowania przepisów prawa wspólnotowego oraz po drugie, Republika Grecka nie wykazała, że zaistniało wskazane wadliwe działanie administracji oraz na czym ono polegało.
5. W rezultacie Komisja uważa, że utrzymując w mocy przepisy dotyczące różnego w stosunku do mężczyzn i kobiet wieku emerytalnego i różnych w stosunku do mężczyzn i kobiet wymogów w zakresie minimalnego stażu pracy w greckim kodeksie emerytur cywilnych i wojskowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE.